

trætte Thinget, skal fatte mig meget kort. Navnlig er der jo saavel af den ærede Minister som af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (Sensen) viist, at der dog ikke var saameget Held i, hvad der blev fremsført af det ærede Medlem fra Kiøbenhavns Amts 3die Valgkreds (A. Hage), som det saae ud til, og det var dog i Særdeleshed ham, der var den egentlige Opponent mod Loven; thi hvad det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Spouneck) sagde, var ikke saa meget støttet paa selve Lovens Indhold, som paa Betimeligheden af Lovens Fremkomst nu og de finansielle Hensyn. Dette sidste Punkt, som han især fremhævede, gav han os imidlertid Midler til selv at slaae noget tilbage, den Tryk, nemlig, som skulde kunne vise sig fra de finansielle Forlegenheder, og med Hensyn til dette Punkt er der af den høitærede Indenrigsminister gjort gjældende, at det Tryk, man vilke føle af Forsættelsen af Jernbanerne i Henhold til dette Lovforslag ikke vilde blive saa stor som det, vi have levet under, medens Loven af 1861 er bleven bragt til Udførelse. Jeg seer saaledes aldeles ingen Betænkelse i nu at vedtage denne Lov, som forpligter os til at fremme Jernbanearbejder i en Tid, der følger umiddelbart efter den, da de ved Loven af 1861 bestemte Baner have fundet deres Fuldbendelse; men jeg finder tværtimod, at det vilde være i høi Grad at dadle, dersom ikke Regjeringen nu var fremkommen med en Lov af den Bestaendighed som den her foreliggende. Jeg vil dog bemærke, at dette forekommer mig ikke at gaae vidt nok, idet man har udeladt alt Hensyn til en vestjydske Bane i selve Loven. Det hjælper ikke, at der i Motiverne stilles nogle Fremtidsudsigter i saa Henseende. Man seer allerede, at det er vanskeligt nok at faae gjennemført, hvad der staaer som en Røsteparagraph i en Lov, men hvad der kun kommer frem i Motiverne, betyder slet Intet. Derfor vil jeg i sin Tid, hvis ingen Anden gjør det, forslaae, at den Bestemmelse, som den ærede Minister siges at have in mente om en vestjydske Jernbane bliver optagen som en fast Lovbestemmelse. Der er saameget mere Anledning til at gjøre dette, som der flere Gange her i Thinget er blevet vedtaget For-

slag, der gik ud paa at fikke Vestjyske Jernbaner. Og jeg tør sige, at dersom man ikke tidligere havde givet Vestjyske Land dette Haab, havde man ikke faaet visse Jernbaneretninger satte igjennem, som man nu selv bagefter beklager ere komne istand, efter at man dog selv kraftig har medvirket til, at de ere blevene saadanne, som Tilfældet er. Det forekommer derfor mig at være loyalt, at man i Loven optager en Bestemmelse om, at Vestjyske Lands Baner skulle nyde Fremme, saasnart man overhovedet paany vil tage Bestemmelse om nye Jernbanelinier. Men hvad der gjælder om Vestjyske Land og Betimeligheden af allerede nu at have en Lovbestemmelse derom, gjælder endnu i langt høiere Grad om de to andre Stykker, der ere nævnte her i Loven. Banen Nord for Riimsjøen er jo færdig i Loven af 31te Juli 1853, og om det ogsaa, som det meget rigtigt blev bemærket af det ærede Medlem fra Roeskilde (A. Hage), var under ganske andre Forhold, saa er der dog ikke i denne Henseende skeet Noget, som skulde vise, at det var mindre hensigtsmæssigt at faae Banen paa den anden Side af Riimsjøen. Den Ansuesse har man altid fastholdt, og under Behandlingen af det Lovforslag, der udkom under 10de Marts 1861 blev det udtrykkeligt vedtaget her i Folkethinget, at næstefter Fuldbendelsen af de Baner, som Loven iøvrigt omhandler, skulde der anlægges et Banestykke fra Nørre-Sundby til Frederikshavn. Det sees altsaa, at der er Anledning til i Conseqvens med, hvad der tidligere er skeet her i Folkethinget, at fremme Anlægget af dette Stykke strax, efter at Jernbaneanlægget i Henhold til Loven af 10de Marts 1861 er fuldtend. Det var ved et Forslag, som blev vedtaget under 2den Behandling af den omtalte Lov, at dette udtaltes af Folkethinget. Gaae vi nu til det næste Stykke, Stykket mellem Silkeborg og Skanderborg, da er det jo i høi Grad ubilligt nu at ville sinke Anlægget af dette Banestykke; thi det er to Gange blevet tilfagt Silkeborg og Skanderborg at faae en saadan Forbindelseslinie for Statens Regning, først i den Lov, der gik ud paa at forbinde Lørbanen med Løngdebansen, hvor netop Gudensbøden eller Gudensbøgen eller Nye er vedtaget som et Knudepunkt, som